

TAKING RISKS

2021

ON NEW VEERS S TAL

15/11

Maruša Zorec

22/11

Eva Jiříčná

29/11

Matthew Carmona

06/12

Alison Brooks

Lecture series
Přednáškový cyklus

NOVEMBER TALKS 2021 TAKING RISKS

After a year's interruption caused by the Covid-19 pandemic, the lecture series November Talks returned to the Faculty of Architecture at the Czech Technical University in Prague. Already the sixth year in this series, it presented the Prague public (and, online, the international one) with successful and inspiring personalities from the architectural world. Taking Risks: About the Art of Creating a Material World was the theme of this year's lecture series. The realisation of the November Talks at leading European architecture schools has since 2006 been supported by the Sto Foundation.

Po roční pauze, způsobené pandemií covidu-19, se na Fakultu architektury ČVUT v Praze vrátil přednáškový cyklus November Talks. V pořadí již šestá série představila pražskému (a v online prostředí také mezinárodnímu) publiku úspěšné a inspirativní osobnosti ze světa architektury. Odvaha riskovat: Umění vytvářet hmotný svět, to bylo tématem letošního pražského cyklu. Realizaci November Talks na předních evropských školách architektury už od roku 2006 podporuje nadace Sto Foundation.

CONTENTS

OBSAH

Foreword
Úvodní slovo

07

Irena Fialová
Vice-Dean of the FA CTU
Proděkanka FA ČVUT

09

Till Stahlbusch
Chairman of the Board of the Sto Foundation
Předseda představenstva nadace Sto Foundation

Lectures
Přednášky

14

Maruša Zorec
Unveiling the Hidden
Odhalování skrytého

22

Eva Jiříčná
About Risk, with a Risk and without a Risk
O riziku, s rizikem a bez rizika

30

Matthew Carmona
The Thorny Question of the “Privatization”
of Public Space
Ožehavá otázka „privatizace“ veřejného prostoru

38

Alison Brooks
Reinvent
Přetvářet

Organizers
Organizátoři

47

Sto Foundation
Fostering Knowledge!
Znalosti pomáhají!

48

Faculty of Architecture, CTU in Prague
Tradition and Innovation in the Heart of Europe
Tradice a inovace v srdci Evropy

Foreword
Úvodní slovo

Irena Fialová

Originally, the sixth year of the November Talks lecture series was planned to take place in November 2020. Bearing in mind the SARS-CoV-2 pandemic, we had to interrupt our preparations and, eventually, cancel November Talks 2020 entirely. Yet we were glad to be informed that our scheduled lecturers accepted our invitation for the following year, by which time we had already learned, to a certain extent, how to handle the vagaries of pandemic life. All the in-person lecturers were live-streamed and everything was set for a switch to full online format if necessary, in the event that lecturers might be prevented from travelling through circumstances beyond their control – which, it turns out, showed considerable foresight.

After the series of lectures on the joint theme VISIONS in 2018 and the following lecture series on the theme of TRANSFORMATIONS in 2019, we selected as our theme TAKING RISKS and for the first time (finally) deliberately invited primarily women in the profession to share with us their experience and reveal the secrets of their art in creating the material world. Through many studies, we know that men take greater risks in their lives than women, and that under stressful conditions these gendered divisions are deepened further. We wanted to know if this formed one of the reasons why so few women head architectural studios, even though during their studies they not only graduate in greater numbers but often with exceptional results.

We invited three women who manage successful ateliers with local, regional or global reputations: Slovenian architect Maruša Zorec, Canadian-British architect Alison Brooks and Czech-British architect Eva Jiříčková, for whom this invitation from her alma mater paid off a debt of many years. Completing the group was a British architect, urban planner, and scholar who visited Prague this past year repeatedly as a jury member for the international urbanistic competition Florenc 21, and whose publications now rank among the essential international literature on urban design.

Each one of the November Talks 2021 was exceptionally interesting. Through streaming, they could reach far more viewers than could ever have been possible in previous years, and through recording they are now accessible to the wider public.

What did we learn from them? What courage in taking risks do architects – men or women – have to display to make their names in an ever more complicated world? Nearly every project, every realisation is a prototype in which we test new designs, materials, continually developing technologies and processes. Hence architecture is a profession with an incredibly high level of uncertainty. This uncertainty can be stressful, yet at the same time is enormously exciting and, for our guests, is a normal part of life.

For the realisation of the lecture series under the heading TAKING RISKS, we should thank our sponsor: the Sto Foundation, through which we had the opportunity once more to organise the November Talks in tandem with five other architectural schools of Europe's "highest league".

Šestý ročník přednáškového cyklu November Talks měl původně proběhnout v listopadu 2020. Vzhledem k pandemii SARS-CoV-2 jsme museli přípravu přerušit a posléze November Talks 2020 úplně zrušit. Podařilo se nám však zajistit, že přednášející přijali naše pozvání na následující rok, ve kterém už jsme se do jisté míry naučili s výkyvy pandemie počítat. Všechny prezenční přednášky jsme živě streamovali a byli připraveni na možnou změnu v plný online formát, pokud by přednášejícím na poslední chvíli okolnosti nedovolily přicestovat, což se nám opravdu vyplatilo.

Po cyklu přednášek propojených tématem VIZE v roce 2018 a následujícím cyklu přednášek na téma TRANSFORMACE v roce 2019 jsme zvolili téma ODVAHA RISKOVAT a poprvé – konečně – jsme záměrně vyzvali především architektky, aby se s námi podělily o své zkušenosti a poodhalily tajemství svého umění vytvářet hmotný svět. Z různých studií víme, že muži ve svém životě riskují více než ženy a tyto genderové rozdíly se ve stresu ještě více prohlubují. Zajímalo nás, zda to je jeden z důvodů, proč tak málo žen vede architektonické kanceláře, přestože na školách vítězí nejen početně, ale i vynikajícími výsledky.

Pozvali jsme tři ženy, které vedou úspěšné a lokálně, regionálně či globálně známé ateliéry: slovinskou architektku Marušu Zorec, kanadsko-britskou architektku Alison Brooks a česko-britskou architektku Evu Jiříčnou, které jsme dlužili pozvání jako její alma mater po mnoho let. Tuto trojici doplnil britský architekt, urbanista a vědec, který do Prahy letos vícekrát cestoval jako člen poroty mezinárodní urbanistické soutěže Florenc 21 a jehož publikace dnes už patří mezi základní světovou literaturu o urbanismu.

Všechny přednášky November Talks 2021 byly mimořádně zajímavé. Díky streamování si je mohlo vyslechnout řádově více lidí, než tomu bylo v předchozích ročnících, a díky záznamu jsou dostupné i široké veřejnosti. Co jsme se dozvěděli? Jakou odvalu riskovat musí mít architekti a architektky, aby se úspěšně prosadili ve stále složitějším světě? Téměř každý projekt, každá realizace je prototypem, na kterém se ověřují nová řešení, materiály, neustále se vyvíjející technologie a procesy. Architektura je proto profesí s extrémně vysokou mírou nejistoty. Tato nejistota je stresující, současně je ale nesmírně vzrušující a pro naše hosty je normální součástí života.

Za realizaci přednáškového cyklu ODVAHA RISKOVAT musíme poděkovat hlavnímu sponzorovi, nadaci Sto Foundation, díky níž jsme dostali příležitost znovu organizovat akci November Talks paralelně s dalšími pěti školami z evropské „první ligy“.

doc. Ing. arch. Irena Fialová

Since November Talks 2020 unfortunately had to be cancelled due to Corona, we are very pleased that the lecture series was able to find its way back onto the stages of six European universities in 2021 – once again with exciting lectures by well-known high-calibre speakers and shooting stars of the architecture scene. The November Talks at the Faculty of Architecture at CTU were held under the motto Taking Risks. This Subject was illuminated by a quartet of award-winning architects who are not afraid to take risks in their profession and to talk about them publicly. In captivating presentations, they reported on their projects and experiences.

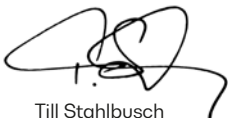
The non-profit Sto Foundation has been supporting this international lecture series for architects, urban planners and landscape architects since 2006 – not only at FA CTU, but also at architecture colleges in London, Paris, Venice, Stuttgart and Vienna. At FA CTU, students have already been involved in the global elite network for many years. We are delighted to be working with these outstanding architects who can pass on their knowledge to the students.

We are very proud to support a partner like FA CTU in its educational mission and commitment. Education is an important asset and the central credo of our foundation. With the FA CTU in Prague, we know we have a reliable partner at our side who shares our views in this area. Over the years, a fertile cooperation has developed, which we will continue to work on with enthusiasm and joy in the future.

November Talks 2020 musely být bohužel zrušeny kvůli koronaviru, a proto nás velmi těší, že si přednáškový cyklus v roce 2021 opět našel cestu do poslucháren šesti evropských univerzit – a opět s podnětnými přednáškami proslulých etablovaných řečníků i vycházejících hvězd architektonické scény. November Talks na Fakultě architektury ČVUT se uskutečnily pod heslem Taking Risks. Různé pohledy na toto téma přinesla čtveřice oceňovaných architektek a architektů, kteří se nebojí ve své práci přijímat rizika a veřejně o nich hovořit. Ve strhujících prezentacích představili svoje projekty a zkušenosti.

Nezisková nadace Sto Foundation podporuje tento mezinárodní cyklus přednášek pro architektky, urbanisty a krajinářské architektky od roku 2006 – nejen na FA ČVUT, ale také na architektonických školách v Londýně, Paříži, Benátkách, Stuttgartu a Vídni. Na FA ČVUT jsou studenti součástí globální elitní sítě již mnoho let. Jsme potěšeni, že pracujeme s vynikajícími architektkami a architektky, kteří předávají své znalosti studentům.

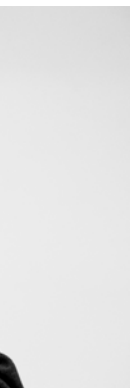
Jsme hrdí na to, že můžeme podporovat partnera, jako je FA ČVUT, v jeho vzdělávacím poslání a závazku. Vzdělání představuje důležitou hodnotu a je ústředním krédem naší nadace. Ve FA ČVUT máme spolehlivého partnera, který sdílí náš pohled na věc. Už řadu let rozvíjíme naši plodnou spolupráci a budeme v ní pokračovat s nadšením i radostí také v budoucnosti.

Till Stahlbusch

Maruša

arrea.si

Zorec

motto

**Open eyes, thinking hand, empathetic heart.
Otevřené oči, myslící ruka, citlivé srdce.**

message

**Architecture is a wonderful passion,
but be aware, it can hurt a place
forever or upgrade it into a better
world. You work for the place and for
people who live in it.**

Maruša Zorec is a leading Slovenian architect, prized for her sensitive yet also courageous approach to the restoration of historic buildings. Her exceptional realisations have brought her a long list of awards, such as the Plečnik Award, the Plečnik Medal, the Prešeren Foundation Award or the Piranesi Award.

Zorec is a graduate of the Faculty of Architecture at the University of Ljubljana, where since 1993 she has also served as an instructor. Since 1992, she has her own architectural practice, and in 1999 founded with several colleagues the studio ARREA arhitektura. Enthusiastic responses were forthcoming for her restoration of the Plečnik House (Ljubljana, 2015), the enlargement of the Ormož chateau for use as a music school (2011) or the addition to the school for the non-hearing (Ljubljana, 2019), projects where the new layers enter a dialogue with the original materials, stories, or meanings.

Working with her professional mentor, architect Vojteh Ravnikar, she has also addressed the documentation of post-war Slovenian architecture (Slovenian Modern Architecture Buildings 1945-1970, <http://evidenca.org/>), as well as authoring the exhibition and catalogue Oton Jugovec – Architect (2001). In 2018, she participated in the Venice Biennale with an exhibition entitled Unveiling the Hidden, as a presentation of the ancestors – the Slovenian architects whose legacy is a reference point for the current architectural generation.

poselství

**Architektura je nádherná vášeň,
ale pozor, může ublížit místu jednou
provždy, nebo z něj udělat lepší
svět. Pracujete pro místo a pro lidi,
kteří v něm žijí.**

Maruša Zorec je uznávaná slovinská architektka, ceněná pro svůj citlivý a zároveň odvážný přístup k obnově historických staveb. Za své výjimečné realizace získala řadu ocenění, jako je Plečnik Award, Plečnik Medal, Prešeren Foundation Award nebo Piranesi Award.

Maruša Zorec je absolventkou Fakulty architektury na Univerzitě v Ljubljani, kde působí od roku 1993 také jako pedagožka. Od roku 1992 má vlastní architektonickou praxi, roku 1999 založila spolu se svými kolegy architektonickou kancelář ARREA architektura. Pozitivním ohlasům se těší její realizace obnovy Plečnikova domu (Lublaň, 2015), přístavby zámku v Ormoži pro potřeby hudební školy (2011) nebo přístavba školy pro neslyšící (Lublaň, 2019). Nové vrstvy zde vstupují do dialogu s původními materiály, příběhy a významy.

Ve spolupráci se svým mentorem, architektem Vojtehem Ravnikarem, se věnovala dokumentaci slovinské poválečné architektury (Slovenian modern architecture buildings 1945–1970, <http://evidenca.org/>), je také autorkou výstavy a knihy Oton Jugovec – architect (2001). V roce 2018 se zúčastnila benátského biennale s expozicí nazvanou Unveiling the Hidden, v níž představila předky – slovinské architektky, k jejichž odkazu se hlásí současná generace tvůrců.

Unveiling the Hidden

review

Veronika Kastlová

On Monday, 15 November 2021, the Slovenian architect Maruša Zorec gave the first talk in the lecture series November Talks 2021 at the Faculty of Architecture at the Czech Technical University. The realised works of this architect, teacher, and founder of Studio ARREA arhitektura are numerous and prized for their sensitive yet incredibly precise approach toward historic, usually heritage-protected structures. Architectural historian Luka Skansi describes her work as projects “*in which the memory of earlier architecture is reduced to its key principles, basic ideas, images, materials, spaces*”. A closer view of her approach could be acquired by visitors to the Venice Architecture Biennale in 2019, where her contribution was an exhibition tellingly dubbed Unveiling the Hidden.

In her November lecture in Prague, Maruša Zorec briefly returned to her sources of inspiration: the Alpine landscape of inland Slovenia as well as the culture of the Mediterranean; her cooperation with the prominent Yugoslav architect Vojteh Ravnikar, the architecture of the 1960s and 1970s, or partial aspects where she was influenced by Oton Jugovec or Jože Plečnik. Resonant themes in her work are freedom, elementary spaces, silence, light, story, layers, concept, transitions, horizon. Zorec presented these themes through Plečnik’s project that placed a small ruin on Ljubljana’s Castle Hill into the new context of a viewing promenade, allowing for the unveiling of still further and further layers.

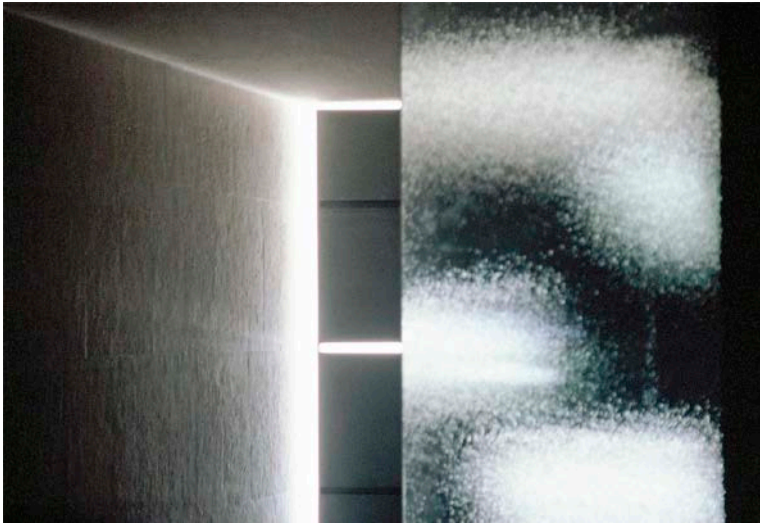
In the next section of her lecture, she presented five original projects – the space below a Franciscan monastery

transformed into a place of meditation (1996), the square and open-air altar before the pilgrimage basilica in Brezje (2004–2008), the renovation of the outbuildings of the castle in Ormož for use as an archaeology-ethnography museum and a music school (2009–2011), the renovation and enlargement of the historic Hotel Švicarija for use as artists’ studios (2013–2017) and the renovation of the Plečnik House in Ljubljana as a museum (2013–2015).

Regarding the thematic question of the current lecture series – what she perceived as the greatest risk in her architectural work – Maruša Zorec reacted with two answers. First, in her view, is how far to go if it is a question of respect for the client and respect for oneself: “*Working just for business, I do not believe that. I think it is possible to do something good for the space, for the places, where we live, and for the people, who inhabit our places.*”

The second part of her response added the risk in design itself. Will the people in the space she designed feel free, able to be themselves, find the right atmosphere? Her example was immediate: while designing the meditative space under the monastery or the outdoor altar in front of the basilica, she continually asked herself whether – as a non-believer – she would be able to design and create an atmosphere within space that Christian worshippers look for.

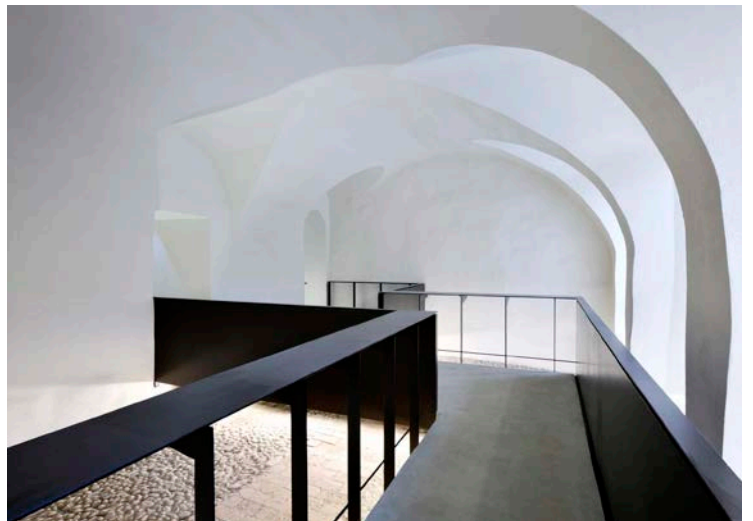
Maruša Zorec set an extremely high standard for November Talks 2021, and brought to Prague a sense of truthfulness, elegance, and deep commitment to the courage to take risks in one of the most complicated matters of architectural creation – in “unveiling the hidden”.

Chapel in the Franciscan monastery, 1996
Ljubljana, Slovenia

Square and Open-Air Altar, 2004–2008
Brezje, Slovenia

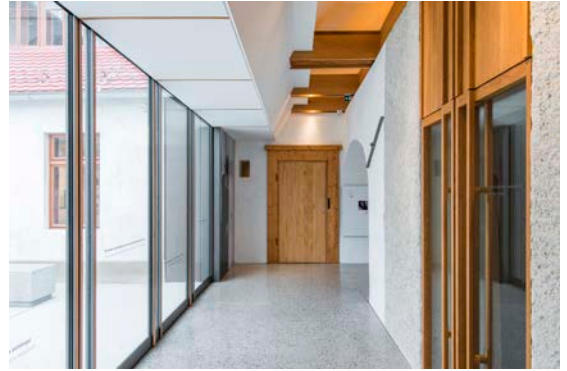
Renovation of the Vetrinje Mansion,
2008–2009
Maribor, Slovenia

Dr. France Sušnik Public Library, 2001–2004
Ravne na Koroškem, Slovenia

Renovation of the Outer Keep, 2009–2011
Ormož, Slovenia

Plečnik House renovation, 2013–2015
Ljubljana, Slovenia

Venice Architecture
Biennale Pavillion,
Unveiling the Hidden,
2017–2018
Arsenale, Venice, Italy

Odhalování skrytého

recenze

Veronika Kastlová

V pondělí 15. listopadu 2021 zahájila slovinská architektka Maruša Zorec přednáškový cyklus November Talks 2021 na Fakultě architektury Českého vysokého učení technického v Praze. Práce této architektky, pedagožky a zakladatelky studia ARREA architektura jsou známy a ceněny zejména pro svůj citlivý a zároveň nesmírně precizní přístup k historickým, často památkově chráněným objektům. Historik architektury Luka Skansi popisuje tvorbu Maruši Zorec jako projekty, „ve kterých se paměť staré architektury redukuje na klíčové principy, základní myšlenky, obrazy, materiály, prostory“. S jejím přístupem se mohli podrobně seznámit návštěvníci benátského bienále architektury v roce 2019, jehož se zúčastnila s expozicí nazvanou příznačně Odhalování skrytého (Unveiling the Hidden).

Ve své pražské listopadové přednášce se Maruša Zorec krátce vrátila ke svým inspiračním zdrojům: k alpské krajině slovinského vnitrozemí, stejně jako ke středomořské kultuře, ke spolupráci s významným jugoslávským architektem Vojtehem Ravnikarem, k architektuře šedesátých a sedmdesátých let minulého století a také k dílčím aspektům, kterými ji ovlivnili architekti Oton Jugovec nebo Jože Plečnik. Tématy, která rezonují v její tvorbě, jsou svoboda, prvotní prostory, ticho, světlo, příběh, místo, vrstvy, koncept, přechody, horizont. Tato témata Maruša Zorec ilustrovala na projektu Jože Plečnika, který drobnou zříčeninu na Hradním kopci v Lublani zasadil do nového kontextu vyhlídkové trasy, jež umožňuje odhalování nových a nových vrstev.

V další části přednášky představila svých pět projektů: prostor pod františkánským klášteřem přestavěný na meditační místo (1996), náměstí a venkovní oltář před poutní bazilikou v Brezje (2004–2008), renovaci hospodářské budovy hradu v Ormoži pro potřeby archeologického etnografického muzea a hudební školy (2009–2011), rekonstrukci a přístavbu historického hotelu Švicarija na umělecké ateliéry (2013–2017) a renovaci Plečnikova domu v Lublani pro provoz muzea (2013–2015).

Na tematickou otázku letošní série přednášek – co vnímá jako největší riziko své práce – nabídla Maruša Zorec dvě odpovědi. Zaprvé jde podle ní o to, jak daleko je možno zajít, jde-li o střet respektu ke klientům a respektu sama k sobě. „Nevěřím, že je možné pracovat jen pro samotné podnikání. Myslím, že se dá udělat něco dobrého i pro prostor, ve kterém žijeme, a pro lidi, kteří naše prostory užívají.“ Druhá část odpovědi se týkala rizika při samotném navrhování. Budou se lidé v jí vytvořeném prostoru cítit svobodní, budou moci být sami sebou, najdou zde tu správnou atmosféru? Příklad byl nasnadě: ať už navrhovala meditační prostor pod klášteřem, nebo venkovní oltář před bazilikou, stále se ptala sama sebe, zda je jako nevěřící schopna navrhnout a vytvořit v prostoru atmosféru, kterou zde budou věřící lidé hledat.

Maruša Zorec nasadila latku pražských November Talks 2021 velmi vysoko a zanechala v Praze inspiraci opravdovostí, elegancí a niternou odvahou riskovat v jedné z nejsložitějších věcí architektonické tvorby – v „odhalování skrytého“.

NOVEMBER TALKS 2021

TAKING RISKS. ABOUT THE ART OF CREATING A MATERIAL WORLD

15 | 11 **Maruša Zorec**

ARREA arhitektura, Ljubljana
www.arrea.si

CTU in Prague, Faculty of Architecture
Gočár Hall 155
Thákurova 9, Prague 6 – Dejvice

November 15 // 18.00h / 17.30h welcome drinks

FACULTY
OF ARCHITECTURE
CTU IN PRAGUE

A lecture series in
cooperation with the
Sto Foundation
www.sto-stiftung.de

“What really makes me do the architecture I do? This freedom of space, where we were completely free to move around, the forested landscape I grew up in – this affected me a lot.”

/

„Co opravdu ovlivňuje mou architekturu, proč ji dělám takovou, jaká je? Ta svoboda prostoru v lesnaté krajině, kde jsem vyrostla – mohli jsme se v ní pohybovat opravdu zcela volně – tak ta na mne zapůsobila velmi silně.“

Eva

aidesign.cz

Jirichná

motto

**Tomorrow, make better what I messed up today.
Udělat zítra líp, co jsem zkažila dnes.**

message

**Every day without a smile and
without a laugh is a day lost.**

Eva Jiříčná is an internationally recognised architect and designer of Czech origin. Her two architectural studios – Eva Jiricna Architects in London (1982–2017) and AI DESIGN, opened in Prague with Petr Vágner in 1999 – have achieved a high reputation mostly for their luxurious interior designs, though her portfolio can also boast many impressive buildings for cultural and educational purposes.

After studies in architecture at the CTU and the Academy of Fine Arts in Prague, Jiříčná went to London for an internship – yet after the Warsaw Pact invasion of Czechoslovakia in August 1968, her temporary position at the Greater London Council shifted into an indefinite stay. During her London career, Jiříčná made her name through interior designs, often with light cleverly introduced through slender glass staircases. Her experiments with glass and steel were put to use both in commercial spaces (the interiors of the Joseph fashion brand) and in cultural institutions – the Miles Stair in London’s Somerset House (2016), or the jewellery exhibition in the Victoria & Albert Museum, London (2008). Since the 1990s, Eva Jiříčná’s designs can be encountered with ever-growing frequency in Czech and Moravian towns: among her realisations we could list the Orangerie in Prague Castle (1997), Hotel Josef, Prague (2002) or the university and congress centre in Zlín (2008, 2011).

For many years, she has been active in training future architects as an external and guest instructor, as well as teaching architecture for thirteen years (1993–2006) at Prague’s Academy of Arts, Architecture and Design and receiving honorary doctorates from several international universities. Eva Jiříčná has been awarded many significant professional honours, among them membership in the Royal Academy of Art, honorary membership in the Royal Society of Art and the title of Commander of the British Empire (CBE). Among her most recent awards is her receipt of the Silver Medal of the Chair of the Czech Senate.

poselství

Každý den bez úsměvu a bez zasmání je den ztracený.

Eva Jiříčná je světově uznávaná architektka a designérka českého původu. Její dva architektonické ateliéry – londýnský Eva Jiricna Architects (1982–2017) a AI DESIGN, který založila v roce 1999 s Petrem Vágnerem v Praze, prosluly zejména návrhy luxusních interiérů. Na kontě má však také řadu staveb pro kulturu a vzdělání.

Po studiích architektury na ČVUT a Akademii výtvarných umění v Praze odjela Eva Jiříčná na stáž do Londýna. Krátkodobá praxe pro GLC (Greater London Council) se po invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa změnila v pobyt na neurčito. Během své londýnské kariéry si Eva Jiříčná vybudovala jméno svými projekty interiérů, do nichž vnášela světlo pomocí subtilních skleněných schodišť. Své experimenty se sklem a ocelí uplatňovala jak v komerčních prostorech (interiéry módní značky Joseph), tak ve stavbách pro kulturu – schodiště The Miles Stair v londýnském Somers House (2016) nebo expozice šperků ve Victoria & Albert Museum, Londýn (2008). Od devadesátých let se s návrhy Evy Jiříčné mohou čím dál častěji setkat i obyvatelé českých a moravských měst: mezi její realizace patří oranžerie na Pražském hradě (1997), hotel Josef, Praha (2002) nebo univerzitní a kongresové centrum Zlín (2008, 2011).

Dlouhodobě se podílí na vzdělávání budoucích architektek a architektů jako externí a hostující profesorka, po třináct let (1993–2006) vyučovala architekturu na pražské Vysoké škole uměleckoprůmyslové a obdržela čestné doktoráty od několika světových univerzit. Eva Jiříčná je nositelkou úctyhodné řady profesních ocenění, mezi jinými je členkou Královské akademie umění, čestnou členkou Královské společnosti umění a komandérem Řádu britského impéria (CBE). Mezi její nejnovější ocenění patří udělení Stříbrné medaile předsedy Senátu České republiky.

About Risk, with a Risk and without a Risk

review

Karolína Kripnerová

The second evening lecture in the November Talks series in Prague was given by the renowned architect Eva Jiříčná. In her presentation, she related to a full auditorium her professional life and the experience gained in over fifty years of practice both in Britain and in Czechia.

As an introduction, she mentioned that the present lecture was intended to give future architects courage in their work and careers. She herself had originally wanted to study chemistry, being fascinated by experimentation, precision, and the discovery of the possibilities of various materials. When, however, circumstances brought her to the study of architecture, she perceived this choice initially as a challenge to be fought. Asking whether she should become an architect, her father – also in the profession – responded that at best she could marry a male practitioner. Essentially, it was a profession for men. *“I wanted to become proof that even a woman could be an architect,”* Jiříčná emphasised.

From the first moments of her architecture studies, though, she loved the subject. She studied at the CTU in Prague and under Professor Jaroslav Fragner, where primarily she gained a good grasp of drawing: perspectives and technical blueprints. In an age when everything was still done exclusively by hand – the time being the 1960s – these skills opened doors for her to work in London. Arriving there in the spring of 1968, she was nonetheless forced to remain there – as the result of the Soviet invasion of Czechoslovakia and her own membership in the League of Human Rights – for the next thirty years.

In the West, she discovered a far more colourful world, something she could hardly have dreamed of on the other side of the Iron Curtain. And it enchanted her. One of her first projects in Britain was the marina in Brighton, which she received largely because of her drawing skills. This project, on which she spent nearly ten years, was highly educational for her in many aspects – from the choice of the right construction machinery to the inspection days, when she had to negotiate with a team of several dozen contractors. At first, she was fearful of such tasks, having had no previous experience, yet then told herself: *“no, I simply have no choice”*. And she succeeded.

From this large-scale project, she gradually shifted towards interior commissions. She began to design the striking glass staircases that became her trademark. Not only did this element fully display her fascination with experiment and detail, but also reflected the era’s high-tech fascination, in which industrial elements started to appear even in ordinary construction. In architectural projects, from the very start architects worked alongside construction experts and engineers, which had a major impact on the built results. In these first realisations of glass staircases, she and her design team tested literally everything that could be done with glass to arrive at the necessary qualities and safety.

After 1989, Eva Jiříčná began to work on several commissions in Prague, among them her iconic projects for Václav Havel: the Orangery in Prague Castle or the reconstruction of the events centre Prague Crossroads. Confronted with the insufficient experience of local firms, along with their unwillingness to undertake unusual solutions, she initially invited international experts. At present, Jiříčná works simultaneously in her London office and her Prague studio AI DESIGN. Alongside the projects realised in Prague or Zlín, she has recently added designs for concert halls in Pardubice and Frýdek-Místek, reconstructions of tower blocks in Ostrava, or new apartment complexes in Prague.

In conclusion, Eva Jiříčná summarised what she finds essential in architectural creation: an understanding of architecture as a service with great social responsibility. The architect must pass through a complex process from the initial inspiration and imagination of a solution, via the subsequent interpretation and following of personal instinct, up to the realisation. Architecture is team-work, not the outcome of individuals. For her personally, it has always been important to complete the work as best she could. Using many of her previous projects, Jiříčná showed the public how much emotional force the architectural profession holds, whether in joy or in disappointment. Faced with difficult situations and complicated decisions, she tried to resolve them with equal amounts of humour and humility. A person’s entire life is a learning process; each mistake moves us forward. And risk? The greatest risk in life is never to risk at all.

Competition design for H. H. Robertson Ideas for Architecture,
Hampton site, Trafalgar Square, 1979
London, United Kingdom

Brighton Marina, 1979
Brighton, United Kingdom

Joseph Apartment at Sloane Street, 1979
London, United Kingdom

Interior of Joseph Store at Sloane Street, 1989
London, United Kingdom

Interior of Kenzo Store
at Sloane Street, 1982
London, United Kingdom

Congress Centre, 2011
Zlín, Czech Republic

New Žižkov Centre design, 2019
Prague, Czech Republic (visualisation)

O riziku, s rizikem a bez rizika

recenze

Karolína Kripišerová

Druhý přednáškový večer cyklu November Talks 2021 v Praze patřil architektce Evě Jiříčné. Představila plnému auditoriu svůj profesní život a zkušenosti, které nasbírala během své více než padesátileté praxe v Británii a České republice.

V úvodu předeslala, že svou přednáškou chce dodat budoucím architektům odvalu k jejich práci a působení. Ona sama chtěla původně studovat chemii, fascinovalo ji experimentování, přesnost a objevování možností látek. Když jí pak okolnosti zavály na architekturu, vnímala tuto volbu nejprve jako vzdor. Na její otázku, zda se má stát architektkou, jí totiž její tatínek – také architekt – odvětil, že se nanejdříve za jednoho provdá a stane se manželkou architekta. Je to prý prostě mužská profese. „*Chtěla jsem být důkazem, že i žena může být architektkou,*“ podtrhla Eva Jiříčná.

Architekturu si zamilovala už v samém počátku. Studovala na ČVUT v Praze a u profesora Fragnera, kde si osvojila zejména kreslení: zvládnutí perspektivy a zpracování technických výkresů. V době, kdy se vše dělalo ještě ručně – jsme v šedesátých letech minulého století – jí tato dovednost otevřela dveře k práci v Londýně. Tam se dostala na jaře 1968 zprvu na stáž, možné problémy po návratu do okupovaného Československa kvůli jejímu členství v Lize lidských práv jí tam však udržely po dalších třicet let.

Na Západě objevila barevný svět, o kterém se jí zpoza železné opony ani nezdálo. Nadchl ji. Jeden z prvních projektů, na kterém v Británii pracovala a k němuž byla přizvána právě na základě své zdatnosti v kreslení, byla marína v Brightonu. Tento úkol, na němž strávila téměř deset let, byl pro ni v mnoha ohledech velkou školou. Od výběru vhodných stavebních strojů a technologických postupů až po kontrolní dny, na nichž vedla jednání s týmem o několika desítkách dodavatelů. Zprvu se zalekla, neměla žádné zkušenosti, ale pak si řekla, že nemá na výběr, že musí. A zvládla to.

Po skončení prací na brightonské maríně se dostala k zakázkám na interiéry. Začala navrhovat výrazná skleněná schodiště, která jí tolik proslavila. Odráží se v nich její nadšení pro experiment a detail, ale také dobová fascinace high-tech, kdy se prvky průmyslu dostávaly i do běžné výstavby. Na projektech od samého začátku spolupracovali architekti spolu se stavaři a statiky, což mělo na výsledek velký vliv. Na prvních realizacích skleněných schodišť s týmem zkoušeli, co si vůbec mohou se sklem dovolit, jak docílit daných vlastností a bezpečnosti.

Po roce 1989 začala Eva Jiříčná pracovat na několika zakázkách v Praze. Patří mezi ně i její ikonické projekty pro Václava Havla, oranžerie na Pražském hradě nebo rekonstrukce Pražské křižovatky. Potýkala se s nezkušeností místních firem i s neochotou pustit se do nestandardních řešení, k realizaci svých staveb tak zprvu zvala zahraniční odborníky. V současné době působí souběžně ve své londýnské kanceláři a v pražském studiu AI DESIGN. K porevolučním projektům, jež dosud realizovala v Praze nebo ve Zlíně, se v posledních letech přidávají návrhy koncertních sálů pro Pardubice či Frýdek-Místek, přestavby obytných věží v Ostravě nebo bytové komplexy v Praze.

Závěrem Eva Jiříčná shrnula, co je pro ni v tvorbě zásadní: chápe architekturu jako službu s velkou společenskou odpovědností. Architekt prochází složitým procesem od prvotní inspirace a představy řešení přes jejich interpretaci a naslouchání vlastnímu instinktu až po realizaci. Architektura je týmová práce. Pro ni osobně bylo vždy důležité odvést práci tak, jak nejlépe uměla. Na řadě svých projektů publiku ukázala, kolik emocí profese architekta obnáší, a to radosti i zklamání. Obtížné situace a složitá rozhodování se snažila řešit s humorem i pokorou zároveň. Celý život je proces učení, každá chyba nás posunuje dál. A riziko? Tím největším rizikem je žádné riziko nepodstoupit.

NOVEMBER TALKS 2021

22 | 11

TAKING RISKS. ABOUT THE ART OF CREATING A MATERIAL WORLD

Eva Jiříčná

AI - DESIGN, Prague
www.aidesign.cz

CTU in Prague, Faculty of Architecture
Gočár Hall 155
Thákurova 9, Prague 6 – Dejvice

November 22 // 18.00h / 17.30h welcome drinks

FACULTY
OF ARCHITECTURE
CTU IN PRAGUE

A lecture series in
cooperation with the
Sto Foundation
www.sto-stiftung.de

“I hope that we are really going to be careful in what we use, what we spend, what we invest the money in and what we really need for living.”

/

„Doufám, že budeme víc dbát na to, co používáme, co spotřebujeme, do čeho investujeme peníze a co opravdu potřebujeme k životu.“

Matthew

matthew-carmona.com

Carmona

motto

**Always look, always question, always understand.
Stále se dívej, stále se ptej, stále chápej.**

message

Shaping cities involves a complex place-shaping process. Architects and urban designers have a critical part to play, but we need the humility to understand our role, always working with others to shape places for the better, for all.

Matthew Carmona is a Professor of Planning and Urban Design at the Bartlett School of Planning, University College London, a consultant spanning the gap between research and planning practice, and furthermore a prolific author of books on urban design, many of which have become part of the professional canon.

Carmona studied architecture and later simultaneously urban planning at the University of Nottingham. After graduation in 1991, he worked as an architect but also began to turn his attention to research on the administration of city design. Since 1998, he has been active at UCL's Bartlett School of Planning, serving in 2003–2011 as the institution's dean. In his research projects, he has addressed the value of design, processes for creating and maintaining public spaces, evaluation of planning quality and specific problems of public spaces in London. Among his most significant publications are *Public Places Urban Spaces: The Dimensions of Urban Design or Public Space, The Management Dimension*.

He is one of the founding members and current chair of the Place Alliance, a platform for spreading awareness of the importance of good urban design and connecting a knowledge of urbanistic research with the agendas of national and municipal governing bodies. He is the editor of the open-source repository www.place-value-wiki.net, a member of the Academy of Social Sciences, the Royal Society of Art, and the Academy of Urbanism. In 2015, he was a specialist advisor to the House of Lords Select Committee on National Policy for the Built Environment.

poselství

Utváření měst předpokládá komplexní proces utváření míst. Architekti a urbanisté hrají zásadní roli, ale potřebujeme pokoru, abychom jí porozuměli. Musíme vždy spolupracovat s druhými lidmi na přetváření míst k lepšímu, pro všechny.

Matthew Carmona je profesorem plánování a urbanismu na londýnské Bartlett School of Planning, University College London, poradcem přemostujícím propast mezi výzkumem a plánovací praxí a také plodným autorem knih o urbanismu, z nichž mnohé se staly součástí profesního kánonu.

Matthew Carmona studoval architekturu a posléze souběžně také územní plánování na University of Nottingham. Po absolutoriu v roce 1991 pracoval jako architekt, zároveň se začal věnovat výzkumu na poli správy městského designu. Od roku 1998 působí na Bartlett School of Planning, UCL, v letech 2003–2011 byl jejím děkanem. Ve svých výzkumných projektech se zabývá hodnotou designu, procesy navrhování a správy veřejných prostor, hodnocením kvality plánování a specifickými problémy veřejných prostor Londýna. Mezi jeho nejvýznamnější publikace patří *Public Places Urban Spaces: The Dimensions of Urban Design* nebo *Public Space: The Management Dimension*.

Je jedním ze zakládajících členů a předsedou Place Alliance, platformy, která šíří povědomí o důležitosti kvalitního městského designu a propojuje poznatky urbanistického výzkumu s agendami národních a místních politik. Je editorem www.place-value-wiki.net, členem Akademie sociálních věd, Královské společnosti umění a Akademie urbanismu. Roku 2015 byl zvolen poradcem stavební komise Sněmovny lordů.

The Thorny Question of the “Privatization” of Public Space

review

Kateřina Čechová

On the last Monday of November, listeners in Prague had the opportunity to hear in person the British urbanist Matthew Carmona. His chosen theme of the “privatization” of public space is one that he has addressed repeatedly in his previous 29-year career as researcher, instructor, and advisor to public institutions. The trajectory of his recent research started to emerge ten years ago, when Carmona first turned his critical eye to the commonly shared narrative of the “privatization” of public space. In this interpretation, contemporary neoliberal market forces have allowed for the emergence of a kind of quasi-public space in which profit generation is ranked above public interest, and the needs of less privileged users marginalised. Private owners and administrators of these public spaces are said to limit their use through a variety of restrictions, leading to a certain neglect. The outcome of Carmona’s two-year research was the book *Capital Spaces*. The critical narrative of privatized public spaces was put into contrast here with the complex picture of what London’s public spaces were: a space of incredible diversity, the essence of a living city.

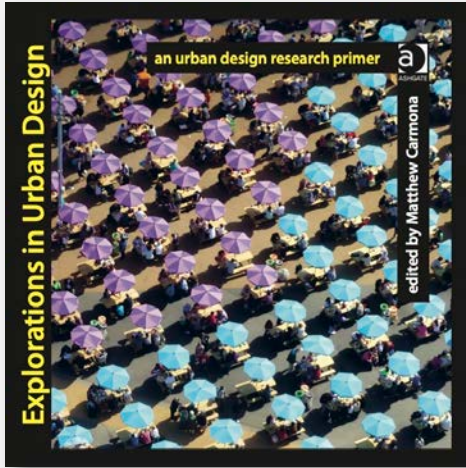
A few years ago, he returned to his earlier critique when this debate broke out once more in London with renewed force. “*These Squares Are Our Squares. Be Angry*,” stated the headline in *The Guardian*. The article’s authors created a map of new public spaces in London that are owned, maintained, or controlled by private actors, and publicly condemned them as such. In reaction, other voices responded that the privatisation of urban space is beneficial for a city increasingly unable to finance or effectively maintain its attractive public areas.

Matthew Carmona was aware that reality is never completely black and white. He subjected *The Guardian*’s account to his own analysis and found a completely different picture: the overwhelming majority of the new public spaces had never before been accessible to the public, since they were revitalised docks, rail sidings, or industrial complexes. And many of the limitations that private owners

or administrators of these public spaces placed on their use, sparking the ire of the critics, were fully matched by the restrictions imposed by public organs. He documented this paradox by a completely innocent photograph of Trafalgar Square, which Matthew Carmona took in defiance of the rules for the use of this space, in other words illegally. And vice versa, he proved that the desired public space overflowing with life, where one can encounter the unusual and unexpected, or if necessary express one’s civic disagreement, exists in many variants regardless of the circumstances of ownership.

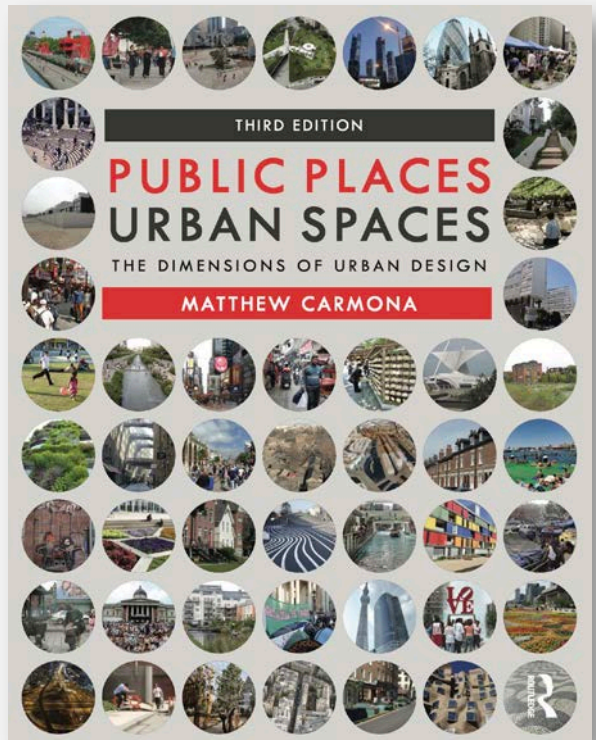
What really matters, for Carmona, is the question of users’ rights: “*what are our right as citizens within space, and what are the responsibilities to us of those who own and manage them*”. The key quality of spatial use is, for him, “*are you causing nuisance to anybody else?*” If there is no explicitly good reason, life in the public space should not be restricted. Towards strengthening this principle, Carmona proposed a Charter of Public Space Rights and Responsibilities: a document, ideally linked to the issuing of the planning permission, that would compel owners both public and private, but also the space’s users, to adhere to a set of basic rules. Such a document would form an invitation to use, not forbid anything that did not need to be forbidden, and not put off users with complicated language or excess words. Application of this Charter came, in a somewhat altered form, with its inclusion in the official London Plan. As for concrete implementation, closer to the original idea, Matthew Carmona later worked with the municipality of the borough of Wandsworth and several landowners in the creation of the rules for use of the new Nine Elms Park.

Matthew Carmona combined his Prague lecture with his serving in the jury for the urbanistic competition for the reconstruction of a significant transport nexus in the centre of Prague – Florenc 21. Not only the academic sphere but also the Czech urban design community could, as a result, draw inspiration from the approach of Professor Carmona: clear, pragmatic, and willing to abandon accepted dogmas.

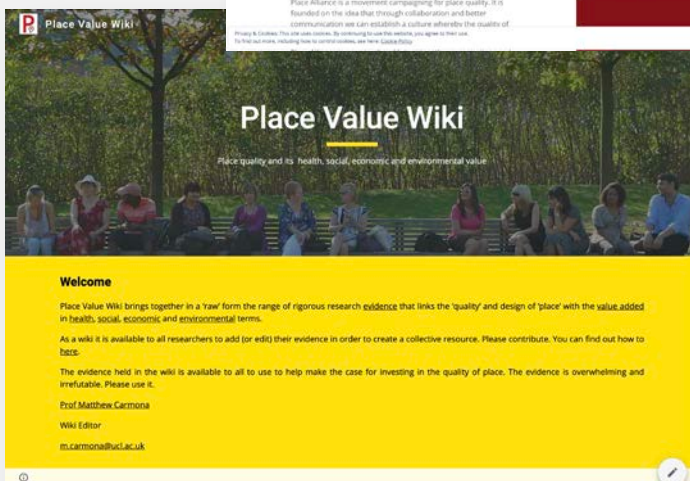
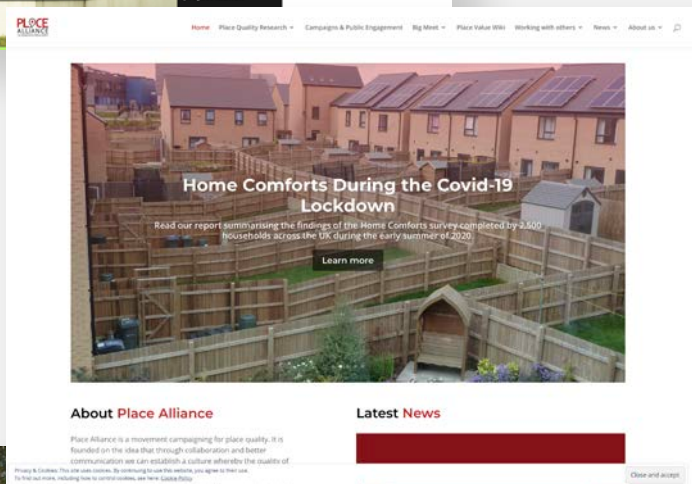

Matthew Carmona (ed). Explorations in Urban Design. An Urban Design Research Primer. Ashgate Publishing Group, 2014.

Matthew Carmona, Claudio de Magalhães and Lucy Natarajan. Design Governance. The CABE experiment. Routledge, 2017.

Matthew Carmona. Public Places Urban Spaces. The Dimensions of Urban Design. Routledge, 3rd Edition, 2021.

Ožehavá otázka „privatizace“ veřejného prostoru

recenze

Kateřina Čechová

Poslední listopadové pondělí se pražskému publiku osobně představil britský urbanista Matthew Carmona. Téma „privatizace“ veřejného prostoru patří k těm, která se v jeho dosavadní 29leté kariéře výzkumníka, pedagoga a poradce veřejné správy periodicky vracejí. Příběh jeho současného výzkumu se začal odvíjet před deseti lety, kdy Matthew Carmona poprvé podrobil kritice všeobecně sdílený narativ o „privatizaci“ veřejného prostoru. Současně neoliberální tržní síly podle tohoto narativu dávají vzniknout jakýmsi kvazi veřejným prostranstvím, v nichž je tvorba zisku nadřazená veřejnému zájmu a kde jsou marginalizovány potřeby nepriilegovaných uživatelů. Soukromí majitelé a správci těchto veřejných prostranství limitují jejich užívání nejrůznějšími restrikcemi, což vede k jejich určité zanedbanosti. Výsledkem Carmonova dvouletého výzkumu byla kniha *Capital Spaces*. Kritický narativ o privatizaci veřejných prostor v ní postavil do kontrastu s komplexním obrazem toho, čím byl tehdejší veřejný prostor Londýna: prostorem nesmírné různorodosti, esencí živého města.

K této kritice se vrátil před několika málo lety, kdy se v Londýně tato staronová debata rozproudila v nové síle. „*Tato náměstí jsou našimi náměstími. Mějte zlost,*“ hlásal titulky v deníku *The Guardian*. Autoři článku vytvořili mapu nových londýnských veřejných prostor, které jsou vlastněné, spravované a kontrolované soukromými hráči, a jako takové je veřejně odsoudili. Akce vzbudila reakci. Ozvaly se hlasy, podle kterých je privatizace městských prostorů přínosem pro municipalitu, neboť ta je stále méně schopná financovat a efektivně spravovat atraktivní veřejná prostranství.

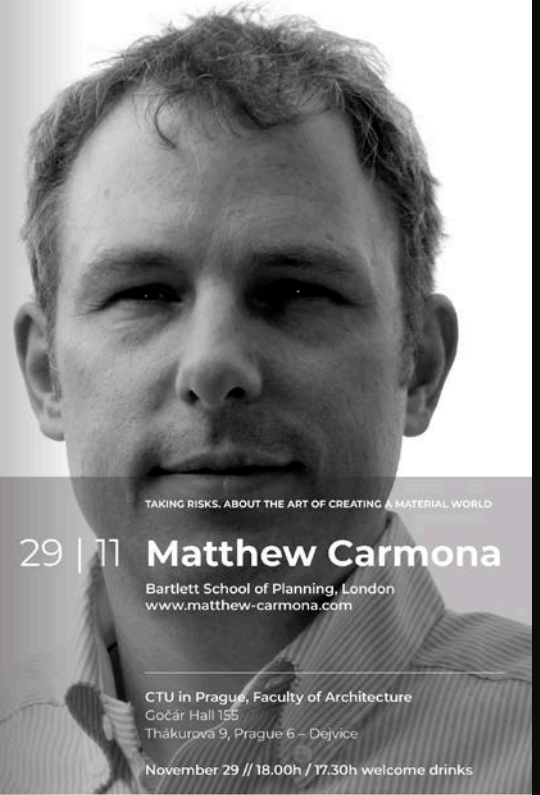
Matthew Carmona si byl vědom, že realita není nikdy černobílá. Podrobil novinářskou práci vlastní analýze a výsledný obraz byl zcela jiný: drtivá většina nových veřejných prostranství nikdy dříve veřejně přístupná nebyla, neboť se jednalo o revitalizované doky, železniční či průmyslové areály. Řada omezení, kterými soukromí vlastníci a správci veřejných

prostranství svazovali jejich užívání a která byla trnem v oku jejich kritiků, si nijak nezadala s opatřeními vydávanými veřejnými orgány. Tento paradox doložil zcela nevinnou fotografií Trafalgar Square, kterou Matthew Carmona pořídil v rozporu s pravidly užívání tohoto náměstí, a tedy ilegálně. A naopak, veřejná prostranství kypící životem, na nichž je možné se setkat s cizím a nečekaným, stejně jako je možné na nich vyjadřovat svůj občanský odpor, existují v mnoha variantách bez ohledu na jejich vlastnictví.

Na čem podle Carmony skutečně záleží, jsou práva uživatelů-občanů v prostoru a zodpovědnost těch, kteří prostor vlastní a spravují. Klíčovým kritériem je, zda při užívání prostoru působíte ostatním nepříjemnosti. Pokud pro to není vyloženě dobrý důvod, život ve veřejném prostoru by neměl být omezován. K prosazení tohoto principu přišel Carmona s návrhem Charty práv a povinností ve veřejném prostoru. Jedná se o dokument, ideálně svázaný s udělením stavebního povolení, který by zavazoval vlastníky bez rozdílu, ale také uživatele k dodržování základních pravidel. Dokument, který by ve vši jednoduchosti zval k užívání, nezakazoval, co není nutně potřeba zakázat, a neodrazoval uživatele složitým jazykem a délkou textu. Aplikace se charta dočkala v pozměněné podobě (pouze jako doporučení) v rámci oficiálního dokumentu starosty – tzv. londýnského plánu. Na konkrétní implementaci, která je bližší jeho originální myšlence, potom spolupracoval Matthew Carmona s municipalitou londýnské části Wandsworth a s majiteli pozemků v rámci tvorby pravidel užívání nového parku Nine Elms.

Matthew Carmona spojil pražskou přednášku se svým působením v porotě urbanistické soutěže na přestavbu významného dopravního uzlu v centru Prahy – Florenc 21. Nejen akademická půda, ale i tuzemská urbanistická praxe tak může čerpat inspiraci z přístupu profesora Carmony: jasného, pragmatického a ochotného opustit zažitá dogmata.

NOVEMBER TALKS 2021

TAKING RISKS. ABOUT THE ART OF CREATING A MATERIAL WORLD

29 | 11 **Matthew Carmona**

Bartlett School of Planning, London
www.matthew-carmona.com

CTU in Prague, Faculty of Architecture
Gočár Hall 155
Thákurova 9, Prague 6 – Dejvice

November 29 // 18.00h / 17.30h welcome drinks

A lecture series in
cooperation with the
Sto Foundation
www.sto-stiftung.de

“I hope that we will be brave enough to return into public space... It is not nearly as lively as it was pre-covid. I hope that will change and we will re-engage more with our cities. But the city needs to reinvent itself as well.”

/

„Doufám, že budeme mít dost odvahy k tomu, abychom se vrátili do veřejného prostoru... Není ani zdaleka tak živý, jako byl před covidem. Doufám, že se to změní a že budeme v těsnějším kontaktu s našimi městy. Ale město se také musí proměnit, najít novou podobu sebe sama.“

Alison Brooks Architects, UK

Alison

alisonbrooksarchitects.com

Brooks

motto

**Authenticity, generosity, civicness, beauty.
Autenticita, velkorysost, civilnost, krása.**

message

We see our work as enabling a dialogue between the past and a better future; by reinforcing local identity, creating generous civic places and dissolving boundaries that limit human experience.

Alison Brooks, a Canadian-born architect active in Great Britain, has authored a wide spectrum of projects. The focus of her work lies in housing structures, though her portfolio also includes exhibition designs, cultural and educational buildings, or urban projects. Her studio Alison Brooks Architects has a global client base with realisations across the world yet is widely praised for its experimental designs made to measure for the most demanding requirements.

In 1988, after graduation from the University of Waterloo, she moved from Canada to the United Kingdom, starting her professional career in cooperation with designer Ron Arad. In 1991, she became a partner in his studio Ron Arad Associates, and by 1996 had founded her own architectural studio, Alison Brooks Architects. She holds over seventy awards and is the only British architect to have won all three of Britain's most prestigious architecture prizes: the RIBA Stirling Prize, the Stephen Lawrence Prize, and the Manser Medal. Among her most highly rated projects are her unusual enlargements of traditional English houses (Windward House, Gloucestershire 2019 or Wrap House, London 2005), designs of apartment blocks for a new residential quarter (Accordia Masterplan Cambridge, 2006) or her reinvention of the traditional collegiate quadrangle in Oxford (Exeter College Cohen Quad, 2020).

As an external critic and guest instructor, she has assisted in the training of future architects at universities in Britain, at Harvard's Graduate School of Design, or ETSAM Universidad Politécnica de Madrid. For over ten years, she chaired the evaluation board of Britain's CABI/Design Council, and through her public engagement in many other institutions acts as one of the most influential voices in contemporary British architecture.

poselství

Vidíme naši práci jako umožnění dialogu mezi minulostí a lepší budoucností: posilováním místní identity, vytvářením velkorysých veřejných prostor a rozpouštěním hranic, které omezují lidskou zkušenost.

Alison Brooks, ve Velké Británii působící architektka kanadského původu, je autorkou širokého spektra projektů. Těžištěm její tvorby jsou stavby pro bydlení, na kontě má ale také návrhy výstav, kulturní a vzdělávací stavby i urbanistické projekty. Její architektonická kancelář Alison Brooks Architects je globální praxí s realizacemi po celém světě, zároveň je ale ceněná pro svá experimentální řešení šitá na míru těm nejnáročnějším požadavkům.

V roce 1988, po absolvování University of Waterloo, přesídlila z Kanady do Spojeného království. Profesionální dráhu na starém kontinentě započala spoluprací s designérem Ronem Aradem, v roce 1991 se stala partnerkou ve studiu Ron Arad Associates. V roce 1996 založila vlastní architektonickou kancelář Alison Brooks Architects. Je držitelkou více než sedmdesáti ocenění a jako jediná z britských architektů byla vyznamenána všemi třemi nejprestižnějšími cenami: RIBA Stirling Prize, Stephen Lawrence Prize a Manser Medal. Mezi její nejvíce oceňované projekty patří nevšední dostavby tradičních anglických domů (Windward House, Gloucestershire, 2019 nebo Wrap House, London, 2005), návrh bytových domů pro nový obytný okrsek (Accordia Masterplan Cambridge, 2006) nebo přestavba univerzitní koleje v Oxfordu (Exeter College Cohen Quad, 2020).

Jako externí kritička a hostující profesorka se podílí na vzdělávání budoucích architektů a architektů na vysokých školách ve Velké Británii, na Harvard GSD nebo ETSAM, Universidad Politécnica de Madrid. Přes deset let předsedala panelu hodnotitelů britské instituce CABE/Design Council a díky svému veřejnému angažmá v řadě dalších institucí je jedním z nevlivnějších hlasů současné britské architektury.

Reinvent

review

Kateřina Rottová

“In architecture we often talk about inventing new ideas, but inevitably we are always working from memory, from experience. And every time we reinvent, we have a very fruitful dialog with the past in order to generate a new way forward to the future,” with these words, Alison Brooks opened her lecture as the last one in the series November Talks 2021 in Prague. The title she chose for her talk, which took place online due to the worsening covid situation in UK, was Reinvent, and the primary theme was the role of archetypes in the work of the architect.

As an introduction, Alison Brooks showed two photographs: a Canadian lake and a London square, the two environments that shaped her view of the world and her architectural approach. In her lecture, Brooks discussed how she works with archetypes and with context, designing buildings in which the concept is predominantly derived from the cultural and historic specifics of the place. Her studio’s designs were shown through projects of a wide range of scales, in differing localities and social contexts. Among them were Maggie’s Cancer Caring Centre at Musgrove Park Hospital, Taunton, a land-use study for the rebuilding of the York Castle Museum, The Smile, a landmark project for the 2016 London Design Festival, the new main entrance building to Homerton College Cambridge, or high-rise buildings in London and Vancouver.

Three projects – Windward House in Gloucestershire, Cadence King’s Cross in London, and Exeter College Cohen Quad in Oxford – were examined in extensive detail, a literal “step-by-step” analysis of how the buildings were created from the initial schemes and conceptual sketches, up to deeply reflective work with the interior space, construction, and materials.

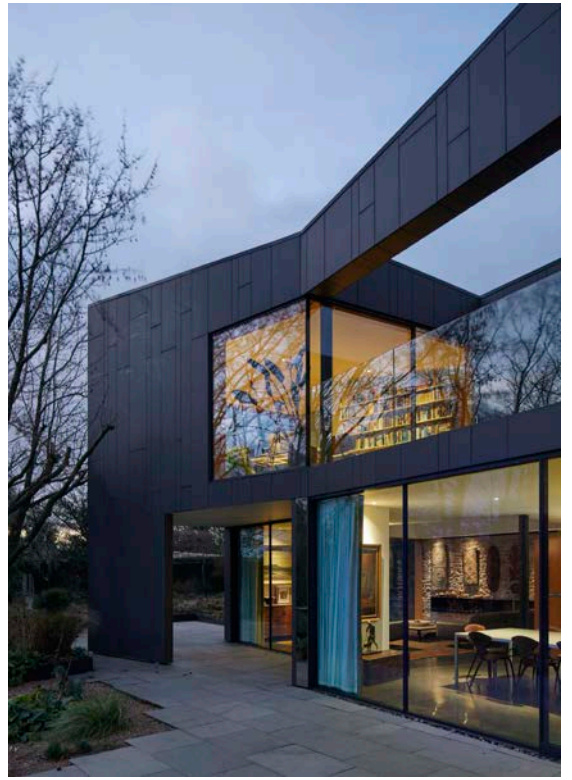
Alison Brooks sees longevity as the most important quality of sustainability, with one of the means for achieving it being generosity: generous spaces, robust materials, rethinking communication spaces, not as circulation

spaces but as gathering, experiencing places and wellbeing. *“When people love a building, they look after it and it tends to last,”* said Brooks.

She then went on to demonstrate this approach in a recent realisation by her office, located in the county of Gloucestershire in southeast England. This project comprises the reconstruction of a late-Georgian house, the addition of a gallery, and landscaping changes in a unique setting overlooking the Wye Valley. Alison Brooks spoke of the site, Windward House, as a *“gallery with the people who live in it”*, in which the owners of a collection of Indian and African Tribal Art share the spaces of everyday life with the objects on display.

Brooks completed her lecture with the Exeter College Cohen Quad project in Oxford, a contemporary interpretation of the traditional university quadrangle, the form on which the entire urban structure of Oxford is based. Brooks, in a variation of this typology, added to the historic fabric of Exeter College a new volume; in addition to the student housing, it provides new functions such as an auditorium, archive, study halls, rooftop terraces, offices and fellows’ accommodation. Here as well, she worked with proportions, rhythms, and historic construction elements, given an original interpretation. Viewing lines, geometries, shapes, structures – all need to fit together with each other so that the final built form would appear unified.

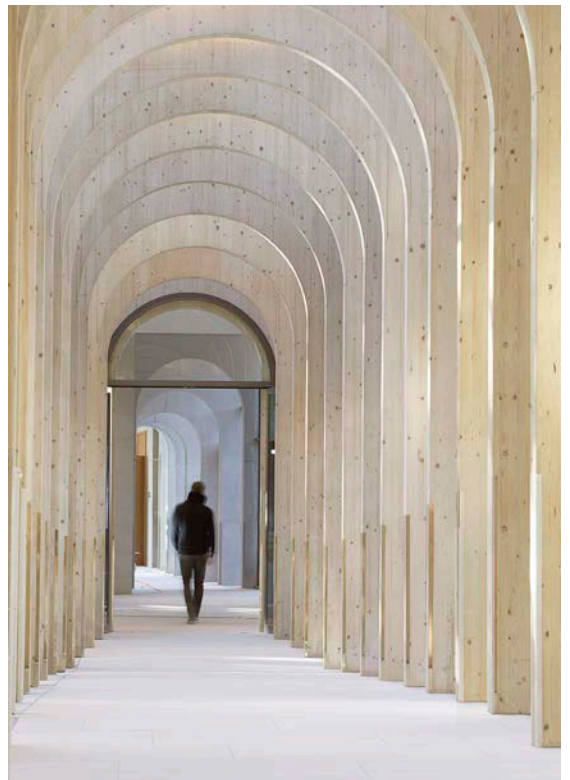
Alison Brooks showed students a sensitive and contextual approach to architectural design and provided an extensive series of practical guidelines and advice. *“Start with a simple concept and then add the complexity. Never start with a complex idea where you think you can solve every problem. Just find the one key clue you think is relevant to the place and to its history and build on that. Go to the site, take photographs that nobody else would take, do your own research, go under the skin of the site. Rather than looking at precedents and heroic examples of famous buildings, believe in your own life experience.”*

Windward House, 2012–2019
Gloucestershire, United Kingdom

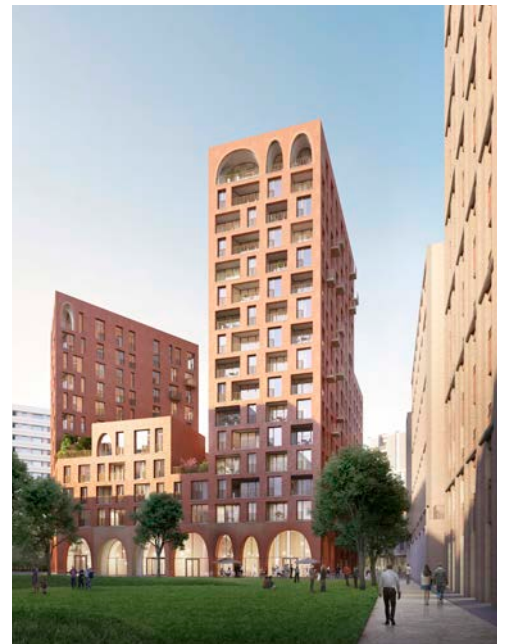
Performing Arts and Business Centre Quarterhouse,
2005–2009, Folkestone, United Kingdom

Exeter College Cohen Quad, 2011–2020
Oxford, United Kingdom

Mixed-use urban block One Ashley Road in Tottenham Hale,
2017–(2022), London, United Kingdom (visualisation)

Mixed-use urban block Cadence at King's Cross, 2016–(2023)
London, United Kingdom (visualisation)

Přetvářet

recenze

Kateřina Rottová

„Jako architekti mluvíme o tom, že když tvoříme, přicházíme s novými myšlenkami, ale ve skutečnosti vždy pracujeme s naší pamětí a zkušenostmi. Pokaždé když něco navrhujeme, vedeme dialog s minulostí, abychom vytvořili novou cestu vpřed,“ zahájila architektka Alison Brooks poslední přednášku z letošní série November Talks. Svůj příspěvek nazvala Reinvent (angl. přetvářet), vystoupení proběhlo online kvůli zhoršující se covidové vlně ve Velké Británii a hlavním tématem byla role archetypů v práci architekta.

Na úvod ukázala Alison Brooks dvě fotografie, jezero v Kanadě a náměstí v Londýně, dvě prostředí, která formovala její pohled na svět a tvorbu. Ve své přednášce odhalila, jak pracuje s archetypy, s kontextem a jak navrhuje stavby, jejichž koncept primárně vychází z kulturních a historických specifik místa. Práci své kanceláře prezentovala na projektech různých měřítek, v různých lokalitách a společenských strukturách. Byly mezi nimi Maggie's Cancer Caring Centre v nemocnici Musgrove Park Hospital v Tauntonu, územní studie na přestavbu York Castle Museum, The Smile, pavilon pro Londýnský festival designu 2016, nový vstupní objekt Homerton College v Cambridgi a výškové stavby v Londýně a Vancouveru.

Třem projektům – Windward House v Gloucestershire, Cadence King's Cross v Londýně a Exeter College Cohen Quad v Oxfordu – se věnovala podrobně a „krok za krokem“ popsala, jak její stavby vznikají, od schémat, koncepčních skic přes promyšlenou práci s vnitřním prostorem, konstrukcí a materiály.

Za trvale udržitelné považuje Alison Brooks stavby, které mají dlouhý život. Prostředek, jak toho dosáhnout, vidí ve velkorysosti: velkorysé prostory, poctivé materiály, komunikace, které jsou místem, kde se lidé setkávají a tráví čas.

„Když lidé dům milují a starají se o něj, má tendenci vydržet,“ říká Alison Brooks.

Tento přístup demonstrovala na jedné ze svých posledních realizací, která se nachází v hrabství Gloucestershire v Jihozápadní Anglii. Jedná se o projekt rekonstrukce historického viktoriánského domu, přístavby galerie a krajinářských úprav na jedinečném místě s výhledem do údolí Wye. Alison Brooks mluví o Windward House jako o „galerii s lidmi, kteří v ní žijí“, kde majitelé sbírkou indického a afrického umění sdílejí se svými exponáty prostory každodenního života.

Svoji přednášku uzavřela představením projektu Exeter College Cohen Quad v Oxfordu, který je současnou interpretací tradičního univerzitního nádvoří, na němž je založena urbanistická struktura Oxfordu. Alison Brooks jako variaci této typologie přistavuje k historické Exeter College novou hmotu, k bydlení pro studenty přidává nové funkce, jako je auditorium, archiv, společné studovny, střešní terasy, kanceláře a ubytování pedagogů. I zde pracuje s proporcemi, rytmy a historickými stavebními prvky, které interpretuje po svém. Průhledy, geometrie, tvary a struktury do sebe musí zapadat, aby výsledná stavba působila jednotně.

Alison Brooks ukázala studentům citlivý a kontextuální přístup k navrhování architektury a poskytla jim řadu praktických návodů a rad. *„Začněte jednoduchým konceptem. Nepouštějte se hned do složitých nápadů. Nesnažte se vyřešit všechny problémy naráz. Stačí najít jedno klíčové téma, které je podstatné pro místo a jeho historii, a na tom stavět. Jděte na pozemek, vyfoťte to, co by jiní nevyfotili, zkoumejte, dostaňte se místu pod kůži. Ale také věřte svým zkušenostem. To je důležitější než si prohlížet obrázky slavných budov,“* vzkázala Alison Brooks studentům.

NOVEMBER TALKS 2021

TAKING RISKS. ABOUT THE ART OF CREATING A MATERIAL WORLD

6 | 12 Alison Brooks

Alison Brooks Architects, London
www.alisonbrooksarchitects.com

CTU in Prague, Faculty of Architecture
Gočár Hall 155
Thákurova 9, Prague 6 – Dejvice

November 8 // 18.00h / 17.30h, welcome drinks

A lecture series in
cooperation with the
Sto Foundation
www.sto-stiftung.de

“Architecture is a high-risk profession. Every project is a prototype... Longevity, adaptability, generosity, well-being. Those qualities make sustainable architecture.”

/

„Architektura je vysoce riziková profese. Každý projekt je prototyp... Dlouhověkost, adaptabilita, velkorysost, příjemná pohoda. To jsou vlastnosti udržitelné architektury.“

Organizers
Organizátoři

Sto Foundation

Under the motto Fostering knowledge! the Sto Foundation seeks to shape the future through education. The overarching purpose of the Sto Foundation picks up on the Sto SE & Co. KGaA's guiding principle Building with Conscience and raises awareness for the importance of designing environment and human-friendly living spaces.

Since its founding in 2005, the non-profit foundation has been fostering the next generation of construction industry personnel – future painters and plasterers, aspiring architects, interior designers and building planners. The annual funding amount for scholarships, workshops, seminars and lecture events was raised to million euro and more than fifty projects could profit from sponsoring in 2021.

The two funding areas – architecture and the building trades – are treated equally. Many young craftsmen are successfully progressing up the Sto Foundation's educational pyramid, from an apprenticeship to a university degree, or continue their education and training in one of the international exchange programs or practice-oriented projects – often while engaged in dialogues with architects from all over the world.

Architecture, interior design and building industry students have to prove in international summer schools that they can transfer their knowledge to real life situations. They are devoted to sustainable planning and building and are working in the field with volunteers from different cultures.

These students find out first-hand from representatives of world-famous architecture offices how their role models think and work. As part of the November Talks, these architects present highly interesting expert lectures to an audience of thousands at six locations in Europe.

Pod heslem Znalosti pomáhají! usiluje nadace Sto Foundation o formování budoucnosti skrze vzdělávání. Hlavní smysl nadace Sto Foundation navazuje na základní princip společnosti Sto SE & Co. KGaA – Stavět zodpovědně – a usiluje o zvyšování povědomí o tom, jak je důležité navrhování našeho prostředí a obyvatelných obytných prostor.

Od svého založení v roce 2005 tato nezisková organizace podporuje nastupující generaci pracovníků ve stavebním průmyslu – budoucí malíře a fasádníky, začínající architektky, interiérové designéry a projektanty. Každoroční finanční příspěvek na stipendia, workshopy, semináře a přednášky byl zvýšen na milion eur, podpořeno bylo v roce 2021 více než padesát projektů.

K oběma podporovaným oblastem – architektuře a stavebnictví – přistupuje nadace stejně. Řada mladých řemeslníků úspěšně vystoupá po vzdělávací pyramidě nadace Sto Foundation od učňovské praxe až po vysokoškolský titul nebo pokračuje ve vzdělávání v některém z mezinárodních výměnných programů či formou pracovních stáží – často ve spolupráci s architektky z celého světa.

Studenti architektury, interiérového designu a stavebnictví na mezinárodních letních školách dokazují, že své znalosti dovedou přenést do reálného života. Věnují se udržitelnému navrhování a výstavbě a pracují v terénu s dobrovolníky z různých kultur.

Tito studenti mají možnost na vlastní kůži zažít, jak přemýšlejí a pracují profesionálně ze světoznámých architektonických studií. V rámci série November Talks tito architekti přednášejí tisícům posluchačů na šesti místech v Evropě.

Faculty of Architecture CTU in Prague

The Faculty of Architecture at the Czech Technical University in Prague (FA CTU) is the most highly respected architecture school in the Czech Republic. We are focused on all of today's critical issues regarding architecture, cities and the environment. We welcome over 500 new students each year into our programs in architecture and urbanism, landscape architecture, and industrial design. We offer access to the architectural profession in all EU member states. Our students are proud to be part of international teams, events and research, winning professional awards. The heads of vertical design studios are recognized top professionals in their field. Our dedication to research, innovation, creativity and excellence ensures that our graduates are well-equipped for future challenges. The new FA CTU building, designed by a leading Czech architect Alena Šrámková, houses four large lecture halls with state-of-the-art audio-visual technology, fully-equipped study halls for seminars and teaching, design studios with individual facilities for all students, IT labs, VR labs, 3D printing, laser and CNC cutting, as well as several exhibition spaces, a café and foyers in which students relax and socialize.

The Czech Technical University (CTU), with over 17 000 students, is an internationally recognized higher education and research university with more than 310 years of tradition and excellent reputation. With over 50 study programs offered in English, every fifth student comes from abroad. The CTU campus hosts the National Technical Library as well as public parks, university canteens and affordable restaurants. Situated in the heart of Europe, CTU offers a great location and a comfortable and affordable life in the beautiful historical city of Prague, listed on the UNESCO Register of World Cultural and Natural Heritage. In addition, Prague is a very pleasant and safe city, with lower crime and lower living expenses than Paris or Berlin and its Vaclav Havel Airport serves over 160 destinations, including many low-cost links.

Fakulta architektury ČVUT v Praze (FA ČVUT) je nejrespektovanější školou architektury v České republice. Zabýváme se všemi důležitými tématy současné architektury, urbanismu a vystavěného prostředí. Každoročně přivítáme více než 500 nových studentů ve třech programech: Architektura a urbanismus, Krajinářská architektura a Průmyslový design. Nabízíme přístup k výkonu profese architekta ve všech členských zemích EU. Naši studenti se podílejí na práci mezinárodních týmů, jsou účastníky nejrůznějších mezinárodních akcí a výzkumných projektů, mnozí získávají i mezinárodní profesní ocenění. Vedoucími vertikálních ateliérů jsou uznávané osobnosti svého oboru. Naše zaujetí pro výzkum, inovace, kreativitu a vynikající výsledky je zárukou, že naši absolventi jsou dobře vybaveni pro to, aby dokázali čelit budoucím výzvám. Nová budova FA ČVUT, kterou navrhla přední česká architektka Alena Šrámková, nabízí čtyři velké posluchárny s nejmodernější audiovizuální technikou, plně vybavené seminární a výukové místnosti, ateliéry se samostatnými pracovními místy pro každého studenta, IT laboratoře, VR laboratoře, 3D tisk, laserové a CNC plotry, několik výstavních prostor a v neposlední řadě také kavárnu a foyer, kde se studenti mohou setkávat.

ČVUT s více než 17 000 studenty je mezinárodně uznávaná univerzita s vynikající pověstí a více než 310letou tradicí vzdělávání a výzkumu. Nabízí přes 50 studijních programů v anglickém jazyce, a každý pátý student tak pochází ze zahraničí. V kampusu ČVUT se nachází Národní technická knihovna, veřejné parky, univerzitní menzy i cenově dostupné restaurace a kavárny. ČVUT nabízí možnost příjemného života v Praze, krásném historickém městě v srdci Evropy, zařazeném na Seznam světového dědictví UNESCO. Praha je bezpečné město s vysokou kvalitou života, přitom životní náklady jsou zde nižší než v Paříži nebo Berlíně. Pražské letiště Václava Havla nabízí spojení s více než 160 destinacemi, včetně mnoha nízkonákladových letů.

Lecture series / Přednáškový cyklus

Curator / Kurátorka:
Irena Fialová

Cooperation / Spolupráce:
Till Stahlbusch

Lecturers / Přednášející:
Maruša Zorec
Eva Jiříčná
Matthew Carmona
Alison Brooks

Event manager / Koordinátorka:
Karolína Kripnerová

Public relations / Styk s veřejností:
Kateřina Rottová

Technical support / Technická podpora:
Veronika Kastlová, Jiří Fůška

Organisational support / Organizační podpora:
Jarmila Vokounová

Event photographer / Fotodokumentace:
Lubomír Kotek

Publication / Publikace

Name / Název:
NOVEMBER TALKS 2021
Taking Risks: The Art of Making a Material World
Odvaha riskovat: Umění vytvářet hmotný svět

Editor / Editorka:
Kateřina Čechová

Text authors / Autoři textů:
Irena Fialová, Till Stahlbusch, Veronika Kastlová,
Karolína Kripnerová, Kateřina Čechová, Kateřina Rottová

Graphic design and DTP / Grafika a DTP:
Alena Hyblerová

Translation / Překlad:
Martin Tharp, Jana Tichá

Proofreading / Korektury:
Markéta Teuchnerová, Jana Tichá, Martin Tharp

Photo authors / Autoři fotografií:
Lubomír Kotek (4–5, 7, 12–13, 14, 22, 30), Corinne Giuliani |
Kai-Oliver von Giese (9), Miran Kambic (18, 19 top left
and right), Tadej Bolta (19 middle right and bottom right),
Eva Jiříčná (26 top left), Richard Bryant (26 bottom left
and right, 27 top left), Richard Davies (27 top and middle
right), Al DESIGN (27 bottom), Matthew Carmona (34–35),
Ben Blossom (38), Paul Riddle (42 top left and right,
43 top right), Dennis Gilbert (42 bottom), Hufton and
Crow (43 top left), Filippo Bolognese (43 bottom)

Printed by / Tisk:
Didot. polygrafická společnost. s.r.o.
Za Zelenou liškou 551/12, 140 00 Praha 4

Copyright © Fakulta architektury ČVUT
& photo authors / autoři fotografií

Publisher / Vydalo:
České vysoké učení technické v Praze, zpracovala
Fakulta architektury, Thákurova 9, 166 34 Praha 6
www.fa.cvut.cz

Vydání první, Praha 2021
Number of copies / Náklad: 100
Pages / Počet stran: 48

ISBN 978-80-01-06939-4

The lecture series
NOVEMBER TALKS – Taking Risks:
The Art of Making a Material
World was held at the Faculty of
Architecture CTU in Prague in
November and December 2021.
The lecture series and this
publication was produced with the
kind support of the Sto Foundation.

Přednáškový cyklus
NOVEMBER TALKS – Odvaha
riskovat: Umění vytvářet hmotný
svět se konal na půdě Fakulty
architektury ČVUT v Praze
v listopadu a prosinci roku 2021.
Přednáškový cyklus a tato publikace
vznikly za laskavé podpory nadace
Sto Foundation.

